

n o v i n y p o t u l n é a k a d e m i e

Uši a Vítr

Měsíční noviny

festival poesie Potulný dělník

říjen 2013

vydává občanské sdružení Proximus v nakladatelství Vetus Via, s podporou přátel a spřízněných duší

„Hudba za to stojí“

*Tomáš Hofer (*1965) vystudoval lesárnu a vystřídal řadu profesí od lesního dělníka po spoluzakladatele legendární brněnské softwarové firmy AVG. Hraje v kapele Dokonalá žízeň, pořádá festival Kotvar a v těchto dnech spouští nový hudební server Fairpricemusic.com.*

Jsi znám jako hudebník, textař, ajťák a máš před spuštěním zbrusu nového hudebního serveru, vrátíme se však ke kořenům, k počátkům. Kdy jsi přišel do Brna, co jsi vystudoval, vystřídal za profese, kdy začals očichávat muziku?

Jsem znám jako mizerný hudebník,

intonační slalomář, texty píšu spíš do šuplíku, v IT firmě jsem, pravda, moc let pracoval, a ano, společně s dalšími lidmi máme před spuštěním hudebního serveru. Do Brna jsem přišel narozením se. Vystudoval jsem lesárnu (dnešní MZLU), ale moc jsem toho v oboru

nenapracoval, kromě pár měsíců práce na dřevoskladě a podobných pomocných prací. Následná kariéra mladého vědce v Akademii věd zemřela také mladá a já se přesunul za kamarádem z mládí do jeho tehdy vznikající softwarové firmy, kde jsem zůstal přes

Tomáš Hofer – zakladatel Fair Price Music. Foto archiv.

16 let. Teď zůstávám částečně v oboru, částečně se věnuji různým veselým i vážným aktivitám, jako třeba zmíněnému hudebnímu portálu.

Muziku jsem začal číchat již jako mláďe. V době Boney-M a Abby jsem našel útočiště v podobě staršího bratra, který byl slušným zdrojem hardrocku, artrocku, o fous později různých domácích i zahraničních alternativek a undergroundu. Nerad bych taky zapomněl na svého otce, který mě tvrdil třeba Leošem Janáčkem. Díky tomu všemu jsem posluchačsky poměrně všežravý, ale jasně, mám své favority.

Do kytary jsem začal mlátit (samozřejmě) kvůli holkám. Všechny zlozvyky z kytarových počátků jsem si pečlivě uložil a pravděpodobně se jich už nikdy nezbavím. Na vysoké jsme se spolužáky skládali ze srandy různé písně a měli víceméně fiktivní kapelu. Dnes se hraní věnuji fakt jen jako koníčku. Zejména když vidím, jak i všichni, kdo dřív hrát neuměli, teď hrát umí, jímá mě strašlivá hrůza jen z té představy, co bych musel udělat, abych to dorovnal. S vlastní tvorbou jsem se vypořádal básničkou. Od té doby se netrápím.

Básnička zněla takto:

*Životem rockerovým běží tráva,
pivo, cigára a sláva.
A holka, co tak ráda dává.
Dav šílí, zběsile mu mává,
mele se, padá a zas ustává.
A mně se o tom jenom zdává.
Kurva život, prašivá to kráva!*

Dnes máš taky kapelu, co to je za žánr? Lze v tvorbě vystopovat Janáčka, nebo bratrův art-rock, hard-rock, underground? Kde je možné vás vidět a slyšet?

S partou kamarádů z Břeclavi máme kapelu, ale jak jsem naznačil už v předchozí odpovědi, je to z části záležitost kvůli čemu se potkávat. V naší tvorbě se Janáček opravdu vystopovat nedá, jsme spíš takovej hospodskéj bigbit. Určitě by se tam ale daly vystopovat vlivy undergroundu, punku nebo hard rocku. Spíš než hrajeme, tak si hrajeme. Kdysi dávno, ještě na vysoké, jsme za 4 roky udělali rekněme 30 písniček. Za následujících 30 let asi 4 písničky. Říkáme tomu autocenzura, ale bojím se, že je to jinak.

Takže hrajeme i všelijaké předělávky, sobě pro radost, občas i pro radost jiným.

Před léty jsi začal realizovat festival Kotvar. Co to je a kde se vzal ten impuls začít dělat festival na vlastní triko?

Hehe, Kotvar byl od první chvíle takovej mejdan se živou muzikou. Pár kapel, každá z trochu jiného těsta, pivo „zdarma“, nějaká ta potištěná trička. Upřímně, nebral jsem to jako festival, ale jako možnost pro spřátelené muzikanty si vedle sebe, a na závěr spolu (pod značkou Kotvar), zahrát vlastní věci i nějaké odrhovačky. Postupně se tam objevovaly a zůstávaly kapely ze tvé stáje – Metalurg, Fkletzi, Tyršova společnost i zajímavé věci odjinud (world-funky Swarm Unit, dábelská Gerda Blank). Letos byl IV. ročník, už ne v hospodě U Kotvy, ale na brněnském přístavišti.

Jak dlouho Kotvar děláš? Proč a s jakými úspěchy a neúspěchy?

Vždycky to bylo veselé, nikdo se nebral

moc vážně, 3 ze 4 ročníků byly ukončeny vždy až příjezdem policie – to jsou úspěchy. Neúspěchy – stále se to nedáří ukočírovat finančně, různě hluboké díry lepím sám, s pomocí zúčastněných kapel, hospodských a podobně. Klasika. No a taky jsem třeba poslední ročník podcenil propagaci, takže byt se tam otočilo tak 300 lidí, vypadal ten obrovský prostor parkoviště dost bezútešně prázdně. Ale pokud neskončím na pracáku, v pakárně, nebo jiném zařízení, s nějakými změnami to bude příští rok zase. Chtěl bych ale určitě udržet to různé hudební zaměření kapel. Nic nemiluju víc, než když na sebe pak Víta z Metalurgu s Gramem z We Know hulákají co to proboba hraje za přišerýj sráčky? Přijdeš?

Plakát z dílny studia Pyramide zvooucí na festival Kotvar 2010.

Tomáš Hofer zcela upravo – kapela Dokonalá žizeň při interpretaci sklauně skladby Lomnička, rok 2011, foto archiv.

Jasně že přijdu. Konečně. V době kdy vyjde tohle číslo Uši, bude už váš hudební server s největší pravděpodobností na světě. Kde ho najdeme a co od něj můžeme čekat?

Náš portál se jmenuje Fair Price Music a najdete ho na adrese fairpricemusic.com. Celému projektu jsme zatím postavili základ na principu podpory hudby a kapel formou příspěvků od fanoušků – buďto platbou za hudbu nebo na konkrétní projekty muzikantů. Ceny si stanovuje sám hudebník, my se snažíme zprostředkovat transakce co nejlevněji, aby zůstalo co nejvíce prostředků autorům. Ale nechceme zůstat jen u prodeje hudby, rádi bychom nabídli jak kapelám, tak i hudebním fandům další bonbónky související s naším mottem *Hudba za to stojí*.

V čem je Fair Price Music jinej než všechny ty Bancampy, Bandzony a podobný zavedený značky?

V něčem se s Bancampem kryjeme, s jinými projekty se spíše přirozeně doplňujeme (třeba případ Bandzone). Nechceme určitě zůstat v české kotlině, půjdeme do zahraničí s českou muzikou i naopak. Těmi zmíněnými plánovanými hudebními projekty se odlišovat určitě budeme, ale zatím si je, s dovolením, nechám pro sebe. Rozbalovat dárky tři měsíce před vánocemi, to přece jen nemá žádné kouzlo. Byl bych strašně rád, kdyby nás práce na

Fair Price Music bavila tak jako dosud, a kdyby ve výsledku těšila i hudební fandky a samotné muzikanty. A když tě něco baví, většinou to děláš dobře – to musíš vědět ty sám nejlíp!

Bandzone nedávno spustil portál Vivala. Zdá se, že mají přinejmenším v našich končinách mnohem výbornější startovní pozici, je to vaše konkurence? Inspirace? Orel much nelapá.

Měl jsem možnost váš server Fair Price Music lebbe otuknout a je evidentní, že nemůžete nízkou, mezinárodní konkovka, skvělé prostředí, chválí se samo. Myslíš že vyroste tak, že vás table značka uživí? Prozradíš, jak odbaduješ tenhle běh?

Díky za chválu, ještě je ale asi trochu předčasná. Budu upřímný, nevím, jestli nás to bude živit. Ani nevíme, kolik krků to v budoucnu bude muset nasytit. Byli bychom rádi, kdyby náš projekt vydělal dost na to, aby se uměl sám financovat, hlavně další vlastní růst. Realizace každého nápadu znamená přímé, jednorázové náklady, ale taky náklady do budoucna – zejména lidi a jejich práci, čas, aktivity. Pokud se nám podaří v začátku najít dost nadšenců, kteří to nebudou brát jen jako házení lopatou za peníze, pak máme slušnou šanci, myslím. No a pokud z toho budeme mít (my otcové a matky zakladatelé) nějaký další prospěch, pak hurá a sláva, ale jsme

nohama na zemi. Do roka a do dne se ukáže.

Tak at Fair price music kvete a dělá radost muzikantům a jejich fanouškům. A co děláš jinak, kromě pití piva a práci na serveru? Chceš něco vzkázat potenciálním uživatelům Fair price music?

Pití piva je sice stále mou oblíbenou společenskou aktivitou, ale v rámci celkově stráveného času je to položka skoro v pásmu statistické chyby. Skoro. Jinak normálně pracuji, pořád se ometám víceméně kolem projektů v rámci informačních technologií. Fairprice-music je v tom takovým investičním koníčkem, kde jsem jedním z koleček v soukolí. Jsme taková partička, každý z jiného oboru, vhodně a rovnocenně se doplňujeme. A těmhle svým kolegům bych chtěl vzkázat – hej, vydržte, za chvíli budete taky slavní a budete taky dávat rozhovory do kultovních hudebních časáků. A všem kapelám a fanouškům bych rád vzkázal a popřál hlavně, ať je život těší. A jestli k tomu nějakým promile do plusu přispěje hudba nebo náš projekt, pak není v téhle věci co víc si přát. A tobě přeji, ať ti jezdí vlaky z Adamova do Brna aspoň každých 5 minut. A ať lidi chodí na dobré koncerty a koupí si od tebe nějaké to CD. Bo hudba za to stojí.

Otázky Fido

Dále značeno cestou

zemřel muzikant J. J. Cale, nenápadný, málo známý, ač autor nepominutelných skladeb rockové hudby, které známe z podání Erica Claptona a dalších, velmi sympaticky říká: „Vždycky jsem byl radší tím, kdo zůstává vzadu. Nevyprodám sál, lidi mě neznají. Všechny mé písně proslavili jiní hudebníci. A o to mi šlo. Takhle se mi to líbí.“ vzácné slovo, tehdy i nyní, v jiných ovšem souvislostech geopolitických bych tato slova rád vztahoval i na sebe a své snažení, které by mělo být nenásilné, nenápadné, jemné, jako by šlo více o věci samotné než moje osobní působení v nich, i když – přísně vzato – jsou to věci neodlučitelné, osobnost a dílo, byl Flaubert skrytý za dílo, byl Shakespeare až dokonce obtížně vůbec jako osobnost identifikovatelný, je to ideál? pro někoho jistě, ale tu otázku si znovu uvědomuju při četbě Kerouacova Zjevení Otfeá, kde mladí studenti-„filosofové“ spekulují o účasti osoby v díle, a kde jeden z aktérů přichází s bájným Ofeem jako právě příkladem spojení obého, nechtěl bych v těchto vysokých básnických pojmech psát, ale přesto cítím v tomto vidění největší spřízněnost, ovšemže o „dílo“ (ať už je jakékoli) běží, ale běží také o život, o veškeré lidské působení na světě, ve společnosti, vůči bližnímu, vůči Nejvyššímu, zjišťuju, že jsem měl zřejmě vždy tužby onoho „napříč“ – strukturovanosti osobnosti i závaznosti „uskutečněné práce“, tedy díla – nacházím v tomto smyslu důležitá slova k pojmu „napříč“ již v jednom deníku z roku 1988, kdy někteří mí přátelé se již opatrně pokoušeli zasahovat do oficiálního dění, případně vysloveně do něho vstupovat, a kdy já sám jsem neměl na vybranou a musel k těmto činům zaujmout stanovisko (bez ohledu na mou jakous takous hospodskou neohrožitelnost, na mé místo se opravdu nikdo necpal a nikdo nezáviděl), z onoho tehdejšího zápisu je pak vidět, že mně samému přece jen šlo o působení méně viditelné, méně „oficiální“, ale o působení prostřednictvím hlubšího propoje právě „napříč“ společností, v tomto jsem měl výhodu, že jsem neměl ohrožitelný ani ztrátou místa, a tou dobou – když pomínu pokusy kriminalizovat mne hospodářsky (30 inventur za pět let! i nočních!) – ani jinak politicky tísňen, byv v jádře na okraji společnosti, mezi

opilci a dalšími ztracenci, přesto jsem cítil nutnost při trapně omezených možnostech přece jen nějak „veřejně“ působit, mnohé se však odehrávalo formou úvah, diskusí s přáteli, a k tomu se právě vztahuje tehdejší můj zápis AD 1988: „... Všichni toužíme po „řešení“, na všechny je vykonáván mnohonásobný tlak, na který je nutno reagovat. Ale jak, když receptů není? A i kdyby bylo, nebyly by nic v těchto věcech platné. Ta touha, to saint-exupéryovské tíhnutí, je jediné, na čem se shodujeme (s P. a S.), na vytvoření „reality“ napříč všemu, napříč strukturám společnosti. Jediná komunikace a „domluva“ je v lásce, v žádném dohadování a konstruování. Nevím, jaká je nutná míra organizace v těchto věcech zdánlivě ryze duchovních. Jisto je, že je možno stavět jen na absolutním rozhodnutí, na nezvratitelnosti té nejčistší, nejhlubší touhy po participaci na Lásce věčné. Ale jak, to nevíme, všechno jsou jen pokusy. Ale pokrok prý je, jak slyším od ostatních. – ...“ – toto jsem si tedy tehdy poznačil a dnes se snažím dešifrovat, nemusel bych vlastně ani dnes nic měnit, láska stojí nejvýš, a putování je vždy putováním za Absolutnem, nestojím o relativismy a nezávaznosti, ať přýští třeba bolest, které ostatně nebývá nakládáno Původcem života více, než může smrtelník unést, ať se perli pot na čele při naší práci, nebudeme mít už příležitost k jedinou neudělaným věcem se vrátet, čas této smrtelnosti je neúprosný, a voda – řeklo by se – stoupá, ještě jen bych rád dodal, že právě teď jsem vděčen, že se mi daří každodenní život poněkud „normalizovat“, po více než roce, s mnoha novými zkušenostmi na stále nezaplaceném účtu života, tímto se cítím opravdu významně a lidsky vzato rozradostněn, žádné ohromné cíle na horizontu nesleduju, jen hodinu za hodinou se snažím sklonit k práci a k zásadním a vědomým věcem života, bez nichž padáme k zvířecímu a rozumově zamlženým věcem sebezáchovy, která sama o sobě žádného smyslu nemá, přítel R. V. vydával kdysi samizdatově znamenitý sborníček „Enato“, prý to znamená „pokyn k vyplutí“ – tedy kéž by aspoň takto! –

J. E. Frič, 30. 7. 2013, Zlín – Cigánov, 20:17

Obecná rčení jsou věčná. Jsou to fráze, povrchní vyjádření, sentimentálně a bezduše obcházející pravé významy slov. Tento obrat, „obecné rčení“, je staroříšský, floriantovský, jak jsem se jej už před dávnými časy naučil z „Exegesí obecných rčení“ Léona Bloya, které ve staroříšském Studiu vyšly v roce 1905, sepsané r. 1901. V tehdejší věnování „Renatu Martineau“ jsou pěkná slova: „... prosím Vás, byste přijal věnování této knihy, vážnější a bolestnější, než jak na pohled vypadá, v níž jsem ukázal, jak se mi zlíbilo, zlo, jímž se umírá“.

Matení slov. Zploštění skutečných významů do pimprlové hantýrky, z níž vyprchala veškerá váha slova. Nejde zde jen o jakousi formální stránku věci, nýbrž přímo o podstatu a smysl jakéhokoli sdělení. Nejde o věc jazykového purismu, ale o smysl jakékoli myšlenky vůbec. Je myšlenka, nějakého jasného smyslu, pak teprve přichází její „jazyková tvářnost“. A myšlenka hyne, zbežvýznamňuje, prchá do duchovního bezvědomí.

Umřel Filip Topol. Věku dosáhl jen o rok vyššího než Mikuláš Medek, než další malíř a sochař, světu téměř neznámý, brněnský chudás Absolutna, Jiří Kříž, jen o rok přežil Jacka Kerouaca. Ne, nebylo to předčasné. K věku nelze přidat ani vteřinu, a také nelze nic ubrat. Život není omyl, nebyváme odtud vzati jakoby náhodou, nedopatřením. Každý život je úplný.

A na dobrý život, jak říkali staří Řekové, stačí krátký čas.

Říkám-li, že někdo „předčasně zemřel“, jako bych říkal, že ani život sám nemá vlastně žádného smyslu a závaznosti. Je zde, pak zase není, a obé je vlastně v zásadě jedno. Ovšem to, co je, nemůže zároveň nebýt. Vita mutatur, non tollitur. Život se mění, nemizí. Říkám-li, že někdo zemřel předčasně, hraju si na vyšší princip, který přišel život sám poučovat. Na svět jsme ovšem přišli proto, abychom se snažili porozumět, pochopit, nikoli měnit něco, co měnit nemůžeme. Nikoli život poučovat, nýbrž naplňovat. A každý život je plný a úplný. Žádnému nechybí ani ten nejmenší dílek pozemského času. Času, který je řízen stejným principem jako délka života každého z nás. Není se čeho bát. Nebudeme vzati z tohoto života rozmarem bohů, nahodile, ale ve chvíli jeho pozemského naplnění. Jakákoli jiná starost je zbytečná. (A jako křesťan bych ještě mohl dodat postaru dle Písma: „Starost veškerou uvrz na Hospodina“.)

J. E. Frič, 5. 8. 2013, Zlín-Cigánov, 16:30

Sépiovou kostí

Aleš Klíma se narodil a žije na Kladně, kde také pořádá různé literární akce, např. festival slam poetry Kladno Slam. Publikoval v Babylonu, Dnu, Psím víně a jiných literárních časopisech, nyní vychází jeho básnická sbírka Černobílá. Mimo poezie se věnuje natáčení krátkých a dokumentárních filmů. Je mu 37 let. Má rád startky a lečo.

na ocet

pán, hrad, muž, stroj, předseda i soudce
ti všichni už tě měli
jen já jsem vosk

netoužím přece o nic méně po tvé
ženě, růži, písni a stydké kosti

tak proč pro mě máš pořád jenom samý
město, moře, kuře
a to posraný stavení?!

řeč těla

tuzh
jsou písmenka
co napíše má levá ruka
když ji nechám padnout na klávesnici
a teď

] napíše pravá ruka
(mimo to se spustí NERO)

a
ija.úskdol
obě ruce
a
bhznjgmmm
čelo

tolik
je toho v člověku skryto..

opilé dítě

točí se mi
hlava a svět a
luna lítá fofrem
kolem
nic

cihlově rudá kočka
skáče do zahrady
jen kočky totiž umí
projít zdí

naproti přes ulici
opilé dítě
řítí se vesmírem
nahé

to dítě
co nese
tíhu slunečnic

ptám se:
není snad každé
mrknutí oka
kratičkým oslepnutím?

všeho druhu

začala topná sezóna
v topeních světa zapraštělo
jen v mých trubkách
nastydlý pavouk dál si omotává
muší tělo

a jako mravenci ferdu, včelky máju
my máme krísta
v pavučině je dost místa

já vím že na podzim
krovky v trávě musí tlít
náš pán byl tesař
ale topení
jistě uměl odvdzdušnit

a jestli ne
tak konvertuju k hmyzu
ferda ví jak víno z trubek vypouštět
trnový šátek na krk uváže mi
a ukáže jak odpouštět

HROCHANSONY
Žena na pouti
Vyšlo samonákladem, 2013, CD

Hrochansony vznikly v roce 2008 jako doprovodná kapela Hany Hrochové setávající se ze členů divadelního spolku TakyRyba. Hroša (Hana Hrochová) hledala uplatnění pro své texty a hlas, Zdenál (Zdeňk Hromádka) rád vyšel vstříc (hudba, texty). První koncert se odehrál v Brně klubu Desert

MIROSLAV SKALÁK SKALICKÝ
TESILOVÁ VERBEŽ
Pulchra 2013, kniha, 264 stran
 Skladby Skalákovy skupiny The Hever & Vazelína Band Červený vejložky

nebo Tesilová verbež v sedmdesátých letech v prostředí českého undergroundu téměř zlidověly. Svazek Tesilová verbež (básně a písně z let 1972 – 2003) obsahuje veškerou známou literární tvorbu Miroslava „Skaláka“ Skalického z uvedeného období. Jádrem ovšem tvoří Skalákova tvorba ze 70. let, tedy

Dřevěná cikáda

před jeho odchodem do rakouského exilu. Jde o sbírky The Hever and Vazelína (1977; 1979), Básně žvásty moudrosti a jiný blbosti (1977), Sněhurka and 15 000 000 trpaslíků (1977) a dále o soubor textů z let 1976 – 1979, které sice vyšly v různých samizdatech v různém uspořádání, ale nebyly nikdy součástí žádné z výše jmenovaných sbírek (poslední text z tohoto oddílu, próza Cihla, vyšel v samizdatovém časopise Vokno, č. 1, červenec 1979). Druhý oddíl svazku tvoří tři Skalického texty z 80. let, které nebyly nikdy dříve publikovány a byly sepsány k „jednorázovému využití“ u příležitosti různých performancí a koncertů. Třetí oddíl svazku tvoří soubor nikdy nevydaných textů napsaných u příležitosti revivalu Skalického skupiny Hever and Vazelína Band z let 2002 – 2003. Tento textový konvolut, pocházející z autorova archivu, nese nadpis Polžanice.

OTAKAR ALFRÉD MICHL
Trable den co den
Pulchra 2013, kniha, 616 stran

Vzpomínky na léta nejen v undergroundu. Další významné svědectví o českém undergroundu, a to od počátku sedmdesátých let až po jeho živou současnost. Kytarista a autor hudby mnoha skladeb Umělé hmoty podrobně vzpomíná na své působení v této skupině, ale i v dalších hudebních ikonách „podzemní scény“, jako jsou Plastic People of the Universe anebo DG 307. Rekapituluje proces s undergroundem z roku 1976 (známý též jako proces s

Plastic People a DG 307) a následný vznik Charty 77, popisuje běžný život některých pronásledovaných osobností a odhaluje okamžiky svého těsného přátelství s Milanem Mejlou Hlavsou. Vrací se také do svého dětství a otevřeně popisuje, jakým způsobem byl život celé rodiny Michlových poznamenán perzekucemi ze strany komunistického mocenského aparátu. Prostřednictvím dokumentů z Archivu bezpečnostních složek, které text doprovázejí, lze pak dopovědět mnohé rudé otazníky, jež kolem Otakara Alfréda Michla, jeho soupeřů a blízkých příbuzných, nakladla palčivá doba.

FOSSIL
PÁNSKÝ LÉKAŘ
Pidimužik, 2013, CD
 Hudební produkce skupiny se těžce

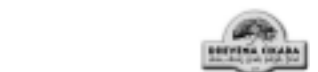

vměstná do jakékoliv škatule a všechny dosavadní pokusy o seriózní charakteristiku tvorby Fossilu skončily nezdarem (např. hipisácký cirkus s jazzovým feelingem a punkovou energií či zábavová psychedelie obohacená o netradiční postupy a okořeněná černým humorem a notně neurotickými klávesami). Nedílnou součástí skladeb jsou texty, které obstojí i samostatně jako hořce veselá inteligentní poesie. Havířovský psychedelický band po dlouhých letech vydal další fošnu. Plocha 49 minut originální hudby s neotřelými texty a rovněž i PC přílohu se spoustou zajímavého materiálu.

Festival Napříč – Konec léta u Skaláka na mlýně, 30. – 31. srpna 2013, Mezříčko u Želetavy

- 1) Sběratelka půllitrů a zpěvačka kopřivnické kapely Kauflant, 2) Ivoš Krejček alias Herman Traumer čte ze slavné sbírky Chytí si svého bobra,
- 3) Brněnská garážovka Týrsova společnost, 4) Míra Kubín – bard z Letovic, 5) Psychedelický band Mongolovy městské sady z Třebíče, v popředí fotografický Matka Boží, 6) Hanácké Paganini Cipisek – olomoucká alternativa Hynkovy Zámky. Foto Arnošt Zukač.

Tyto a další tituly lze objednat v internetovém obchodě www.drevenacikada.cz obchod pro slovo, obraz, zvuk, pohyb, život

Radek Kopel: recenze

JÁ JSEM POZNAL...
U nás na hřbitově

Nejen alternativní klasi-
kou živo je Brno. Kromě
viditelných čerstvějších
výbojů to žije i v and-
roši. V případě „origi-
nální undergroundové
kapely z Brna“, jak na-
zývají sami sebe Já jsem
poznal... na svých strán-
kách, už od roku 1980.

Popisovat pěkný digi-
pak nemá snad ani cenu. Doplněn černobílou, šestnáctistrán-
kovou knížičkou s přehledně uspořádanými texty–básněmi
od další brněnské šajby – Pavla Ambrože Homéra a jediný
příspěvek Milana Ohniska. Chvályhodná nepřelácanost.
Originálnost zvláště pojmenované kapely spočívá jed-
nak v použití chmurných textových vizích a dále dozajista
i v netradičním obsazení. Kromě rockového základu, čítají-
cího dvě kytary, basu a bicí, tu ještě najdeme klarinet a te-
nor saxofon. Léta hraní jsou na celku znát. Borci a borkyně
nemají nadrženu snahu valit to každý jako o život. Stríd-
má rychlost rytmické sekce, klidný zpěv, užitečné kytary
a pentlení dvěma dechy.

Úvodník U nás na hřbitově je přednesem roztomilým ráč-
kovaným s brněnským přízvukem. Krchov rules! Poté se už
naplno předvede kapela. Nehýřivá Poezie (1) smutní, kytar-
ově barví v mezihře, sametový klarinet se ságem přizvukují.
Ač při prvním čtení na mě působí Člověk z gheta (2) krapet
říkankově, nezbyvá mi než uznat, že lépe už odloučení snad
ani vylíčit nešlo. Ani zhudebnit, obzvláště v části, kde obě
kytary naříkají. Podzim (3) jde ve šlépějích toho nejlepší-
ho z alternativního rocku. Obdobně jako v předchozí pís-
ni, i zde je trýzeň podána s jakousi noblesou. Kolik z nás je
schopno přiznat si podobné Ohlédnutí (4)? Nepochybně je
možno jít Jinudy (5). Melodický, hymnický sborový refrén
„mluví“ za vše. Tipuji, že zhudebněvat vkusně rýmované
verše byla svým způsobem radost. Včetně souznění, které
je cítit, a umětelství, které je slyšet. Napružený Dusot koní
(6) rockově zahučí. Opět chlapácký sbor bez výhledu lepší
budoucnosti s příznáváním dechů. Velká Morava (7) roz-
verně předvede lekci ze zeměpisu a místních zvyků. Svižná
dvouminutovka profrčí jako vítr a kapela přechází ke svému
rukopisu, tentokrát beznadějněmu alko-hororu Návrat z
deliria (8). V první půli vláčně, pak svižněji, ovšem marnost
nemizí. Ani s ‚bolehlavovým‘ sólem. Záchytka (9), ztlumená
rozškytanými kytarami, protahovanými vokály opilců, teče
jako láva. Pointa? Marnost nad marnost. Naproti tomu zní
dueto sága a kláru až vznostně, ovšem nebyli by to brněnští,
aby píseň Údery (10) po úvodu nezaonačili. Tikání života
a blízcího se skonu je předneseno až podezřele civilně.
Ponurá atmosféra textu Pátek 13. (11) je umocněna strašid-
elným úvodem a dále je pomalu a houpavě nesena na hu-
debních mářách. Nebýt preludující baskytary, vnášející do
téhle trýzně trochu optimismu a chvíli před koncem píseň
ještě kousilínek Abraxasovského zaskotačení, lze si to snad
i mrsknout. V marném očekávání jsem u jediného textu Už
Ted! (12), jež nenapsal Pavel Ambrož Homér, doufal, že se
na konci desky dostane na odlehčení. Nikoli, ba snad prá-

vě naopak. Čtyřverší od Milana Ohniska je tryznou se vším
všudy. Podáno rozechvělým sametovým hlasem, podpořeno
adekvátním sólem kytary nelze, než si vše (pravdu) zopako-
vat a nechat vytesat na náhrobek:

*Už teď ležím v brobě
už teď konec béd:
za padesát roků
je totéž co teď!*

HYNKOVY ZÁMKY
S tváří měsíce v úplňku

Po otočení první strán-
ky a pročtení úvodníku
Miroslava Václavka mi
začalo lehce svítat. Po
letmém prosvištění tex-
tů jsem tipoval správnou
polohu a s prvními tóny
hudby už bylo vše nále-
žitě usazeno.

*Nikam nespěchám
jen čekám na to,
co mne vlastně čeká*

Vskutku velmi volně přednáší kytarista a zpěvák–vypravěč
René Müller své texty, které ponejvíc svádí k vizuálnímu
zpracování. Když už se nedočkáme videoklipu, nic nám ne-
brání zapojit svou vlastní fantazii. Málem snové obrazy s na-
právo určitými obraty, ponechávají prostor k dalším čtením,
opakovaným poslechům a dosazování si svých vysvětlení.
Podpurnou může být repetitivní muzika. Představte si čtyř-
člennou rodinku na nedělní procházce parkem.
Nikam se neprodírající neúnavná kytara, pobíhající bicí, kráče-
jící baskytara a škytající, škrundající, tu a tam i notující housle.
Jestli dobře poslouchám, Roman Cipísek Cerman s nimi vskut-
ku pracuje a experimentuje. Kromě svých slov, byly použity
i tři básně od již zmíněného Miroslava Václavka: Nevím (1) Pod
plachtami (5), Amen (8). Závěrečné Čekání (11) je pak převza-
tou skladbou od spřízněného Oldřicha Janoty. Vše naprosto
vyrovnané, poklidné, plynoucí. Konkrétní zlo Štěkot (6), vy-
jádřeno na nervním podkladu, je snad jedinou výjimkou po-
tvrzující pravidlo kapelního rukopisu. K tomu na desce patří
i zvláštní zvuk. Nikde na obalu jsem nedohledal, kde svou
hudbu zhmotnili. Výsledek není špatný, spíše „různý“ a „zají-
mavý“ v jednom. Všem je rozumět, opakovanému poslechu
taktéž nic nebrání, takže proč o tom mluvím? Mám obavu,
co na to řekne rozmlsánek? Věřím, že má obava je zbytečná,
vydavatel Fido ho (i mě) pošle do patričních míst a kapele to
může být jedno. Co se týká Hynkových Zámek, u mě všech-
no v pořádku.

*Radek Kopel
(<http://napalmed.blog.cz>)*

*Distribuce: Drevenacikada.cz
Vydavatel: Ears&Wind Records 2012*

Program Potulný dělník 2013

...Název Potulný dělník byl původně názvem „nakladatelského“ časopisu, který jsem v r. 98 založil a jehož vyšla pouhá
čtyři čísla. (Nějaký čas pokračoval na internetu.) Jeho inspirace je ze života, ne z poetiky. Jsme poutníci na této zemi, a jsme
natolik poutníky, nakolik jsme dělníky. Závěrem motta prvního ročníku festivalu Potulný dělník jsem napsal: „... Poezie je
potulný dělník, vagant, trosečník, bezdomovec tohoto slzavého údolí, s pohledem za modravé horizonty bolesti a útrap.
Poezie je uvnitř těchto pocitů, je metaforou věrnosti, smírem ‚ještě před smrtí‘, radostí, která potrvá.“ Potulný dělník –
taky jako londonovsko-kerouacovský hobo, jako minstrel, jako minne-sänger. Všechno zpěv je o lásce. Ani potulný dělník
se jinudy netoulá.

Zatím jsme přežili čtyři ročníky a zdá se, že můžeme pokračovat. Vzhledem k tomu, že festival „organizujeme“ podle citu
(chtělo by se říci: organizuje se sám), především tak, aby byla ve všech prostorách brněnské Skleněné louky nestresová,
osobní, přátelská atmosféra. Aby mohla vystoupit směle „malá jména“ vedle klasiků. Není co ztratit. Chtěli jsme vytvořit
podmínky pro setkání ctitelů múz, vedeni svým osobním přesvědčením i vkusem, s vůlí jak jen možno dobrou. Nějaký
úspěch či neúspěch vlastně ani nepadá na váhu. je nutno pokračovat s nadhledem a prostě obydlovat prostor, spíše než
se blýsknout internacionalitou. Nejsme politiky a můžeme si dovolit zvat i ty nejbližší, aniž bychom se vystavili nebezpečí
korupce.

Motto? Mottem může být kterákoli z nesčíslného počtu definic poezie ve smyslu poiésis = tvorba. Až po ty nejsubjektivněj-
ší, po definice okamžiku. Mám rád věci rostlé, ne za studena vymyšlené. Onehdy mi jeden kamarád v nonstopu vyprávěl,
jak ho v noci v zámeckém parku v Buchlovicích, kde se nějak zdržel po výstavě fuchsů, vyděsili pávi. Vážně se na mě zahle-
děl a zeptal se empaticky: „Víš, kde chrápe páv?“ to by bylo motto! Plány? Nejsem člověkem plánů. Spíš se jen nějak snažím
v životě orientovat a pracovat v drobném, malém, neviditelném, co jednou třeba padne na váhy toho pravého života,
prostého umírání a pozemské slabosti. Protože „žeň je sice velká, ale dělníků málo“... .

*Jaroslav Erik Frič
v Brně 12. dubna 2003
(z rozhovoru pro Reflex)*

Program:
pátek 18. října 2013 od 17:00

Jakub Žid: DEMIURGOS 2009, film, 53 minut

Klasický hraný snímek, kde na ploše necelé hodiny je roze-
hrána groteska o podstatě lidské existence. Stvořitel je in-
fantilní šílenec (neodolatelně ztvárněn básníkem Stylusem).
Jeho andělé nemají křídla, nýbrž oči na stopkách. A všechno,
úplně všechno je jinak...

PAVEL ŠUHÁJEK A KLÁRA KOLOFÍKOVÁ

Propojení básni a tance. Pavel Šuhájek je básník narozený
roku 1982 v Jihlavě. Letos vydal v nakladatelství Vetus Via
sbírku „Ona jen korále perly a rybíz“. Sám autor se v jednom
dopise editorovi (J. E. Frič) vyjadřuje o svém psaní takto:
“Poezie je vertikála, napříč vysokým i nízkým, jediný vhod-
ný prostředek dorozumívání, snaha říct věci tak, jak jsou,
– nazývání věcí pravými jmény... Funkční zaklínadlo k pojetí
světa.”

HOLATA, BABÁK, FUČÍK, DOLEŽAL

Cyklus básni Zbyňka Havlíčka (1922 – 1969) s názvem „Jin-
de je skutečnost“ vybraných ze sbírky „Otevřít po mé smrti“.
Havlíček se ve svých básních inspiroval vzpomínkami,
představami, přirozenou sexualitou, a to jak v podobě lásky,
něhy, tak jako drsné pudové nízkosti, marasmem stalinské
doby, ničivým politickým systémem a dalšími tématy. Jeho
básně přednese Radim Babák za hudebního doprovodu Ví-
tězslava Holaty, který je rovněž autorem pásma, Tomáše Do-
ležala a Petra Fučíka.

ALEŠ KLÍMA

Aleš Klíma se narodil a žije na Kladně, má 37 let a v Boru
pokřtí svou sbírku „Černobílá“. Pořádá různé literární akce,

např. festival slam poetry Kladno Slam. Publikoval v Baby-
lonu, Dnu, Psím víně a jiných literárních časopisech. Mimo
poezie se věnuje natáčení krátkých a dokumentárních filmů.
Má rád startky a lečo.

KAREL VEPŘEK A CHUDÁK PANÍ POPELKOVÁ

Karel Vepřek je český písničkář narozený roku 1961. Hraje své
vlastní písně i zhudebněné básně jiných (Jiří Orten, Jan Zá-
brana, Bohuslav Reynek apod.). V Boru vystoupí společně
s kapelou Chudák paní Popelková, která je pojmenovaná po
sousedce jejich saxofonisty.

LUCIE RUŠKOVÁ

Básnířka a autorka sociálních balad, narozena roku 1985,
v současnosti žije v Praze – Dejvicích. Ladislav Heryán o ní
napsal: „Slova Lucie Ruškové jsou silná jako slova Bible, jako
slova, která „mají moc“. Její texty jsou podstatné, kruté, sy-
rové, nesmiřitelně přímé, a přitom krásné. Její ruka je rukou
sochaře, který bez milosti osekává všechno banální a zbyteč-
né, dokud nezůstane jen holá, tušená pravda.“

VLNA

Kapela z Týna nad Vltavou hrající alternative-rock'n'roll, se vzedmula v chýši obložené vlnou a slámou a vydala se na cestu dalekou v roce 2007. Hrají ve složení Pepa (bicí), Maso (kytara, zpěv) a Peťa (basa).

STANISLAV DENK

Stanislav Denk se narodil roku 1962 v Brně. Jeho vztah k poezii se utvářel již od dětských let, kdy přednášel básně ve školním rozhlase, při vítání občánků a na pohřbech. Pracuje jako učitel na vesnické základní škole a se ženou a třemi syny žije v osadě Čechovice u Velkého Týnce (Olomoucký kraj). Knižně debutoval v roce 2008 sbírkou „Kámen mlýna“ a v roce 2011 vydal sbírku „Obruče vzduchu“.

MOJMÍR VRBA

Básník Mojmír Vrba se narodil roku 1962 v Náměšti na Hané. Učil se provozním chemikem, poté pracoval po kotelnách a posledních 12 let pracuje jako štukatér. V roce 1992 vydal u nakladatelství Votobia sbírku „Výlet“. Publikoval časopisecky a nepatrně spolupracoval s rozhlasem.

JAN LAMRAM & SICOMAN

Jan Lamram se narodil roku 1981 a v současnosti žije v Brně. Obvykle vystupuje sólově s kytarou či komputerem nebo s kapelami Massive Mustache, Ples v opeře a jinými projekty. Na Potulném dělníkovi bude vystupovat se zbrusu novým projektem se Sicomanem.

VOJTĚCH LANDA

Básník, dramaturg, autor povídek a scénárista Vojtěch Landa se narodil v roce 1981 v Moravské Třebové a v současnosti žije a pracuje v Brně, kde se zúčastňuje literárních soutěží a dalších autorských vystoupení.

HARY A HADI

Progresivní kapela (v současné době spíše v regresi) z Nenkovic hraje od roku 2004 a v Boru to bude již posedmé. Sama se definuje jako downtempo-country, rovnicí vyjádřeno jako: 2xbg + dr + g + voc = pomalu a málo. Má za sebou 2 desky „Kontrolní žeh (2008) a „Pokrm bohům“ (2011).

sobota 19. října 2013 od 17:00

Jakub Žid: PSYCHODEFORMÁTOR 2005, film, 25minut

Návrat k lo-fi kořenům, jde o filmovou adaptaci dadaistické kultovní divadelní hry „Psychodeformátor aneb Překvapení v márnici“. Absurdní dialog dvou umrlců (v podání básníka Styla a Ivo Štefana, jinak zpěváka Ginnungagap) je prošípován divokými střihy detailních záběrů vodního živlu. Pikantní je též živý doprovod smyčcového kvarteta složeného ze sólisty národního divadla, metalového bubeníha (samozřejmě tentokrát hrajícího na housle), architekta a Šolicha z kapely Pod Černý vrch.

HERNABAR

Zbrusu nová kapela kolem frontmana undergroundového bandu Slum Milana Erbena.

IVAN MOTÝL

Ivan Motýl (narozen roku 1967) je básník, publicista, redaktor časopisu Týden, amatérský historik a historický amatér, piják piva a starý žvanil. Je dobrovolným dopisovatelem literárních časopisů jako Weles, Obrácená strana měsíce, Protlum a Rozrazil. Od poloviny devadesátých let je přelétavým novinářem – MF DNES, Lidové noviny, Český rozhlas, regionální tiskoviny severovýchodní Moravy a Slezska a v současnosti pracuje jako redaktor časopisu Týden.

PETR HRUŠKA

Petr Hruška (narozen roku 1964 v Ostravě) je básník, scenárista, literární historik a vědec. Pracuje v Ústavu pro českou literaturu AV ČR v Brně; jeho badatelskou oblastí je česká poezie po roce 1945. Českou literaturu učí střídavě na Masarykově univerzitě v Brně a na Ostravské univerzitě. Je členem

redakční rady časopisu Host a redaktorem časopisu Obrácená strana měsíce; Spoluorganizuje literární pořady, festivaly a výstavy v Ostravě (např. s Ivanem Motýlem).

JIŘÍKOVO VIDĚNÍ

Jiříkovo vidění jsou další z kapel, které zcela rezignují na to, co se dnes na hudební scéně děje a jaké trendy zrovna udávají směr. Kapela hraje kytarově-elektronickou potemnělou muziku, postavenou na elektronických základech. To vše je v případě Jiříkova vidění provoněné také jemným odkazem na temnější tradice českého undergroundu. V roce 2009 vydali album „Obrazy neklidu“ a letos novinku „V poli strom“.

VLADIMÍR JAROMÍR HORÁK & JOSEF KLÍČ

Vladimír Jaromír Horák se narodil roku 1960 v Přerově. V současnosti vyučuje na Filozofické fakultě Ostravské univerzity, kde se věnuje se etnologii, kulturní a sociální antropologii a sociologii. Doprovázet jej bude violoncellista Pepa Klíč (narozen 1976 v Moravské Třebové), koncertní mistr Národního divadla v Brně.

SLUM

Kapela Slum hrající underground-rock byla založena pravděpodobně v roce 2002 v hospodě U Zpěváčků po domluvě Zelího (kytara) a Milana Erbena (zpěv, mluvené slovo). Textově čerpají převážně z básní Milana Erbena. Letos vydali u Guerilla records CD „Kosa na duši“.

ZAPALMNE

Kytarista frýdeckomístecké kapely Jakobynic doprovodí ostravskou dekadentní básničku Mínu.

HYNKOVY ZÁMKY

Olomoucká kapela zrozená již v polovině 80. let kolem básníka, kytaristy a zpěváka Reného Müllera. Zhudebníjí jak vlastní texty, tak i texty Miroslava Václavka či Oldřicha Janoty. Stylově se toto těleso řadí někam na pokraj ambientu, minimalismu a undergroundu. Před rokem pokřtili v Boru své debutové CD „S tvářím měsíce v úplňku“, viz též recenze v tomhle čísle Uši a vítr a rozhovor s frontmanem kapely René Müllerem v čísle minulém.

LUKÁŠ BALABÁN

Ostravský básník, muzikant a šoumen. Syn zesnulého spisovatele Jana Balabána.

MIKY MARUSJAK & POETIC BAND

Autorské čtení olomouckého básníka, autora haiku a organizátora převážně olomouckých poeticko-hudebních akcí Míkyho v doprovodu Ponorka bandu, který tvoří Střevlík (kytara v Pět kilo ubrusu) a muzikanti ze spřátelené kapely Hynkovy zámky (Tomáš na basu a Cipísek na housle).

BLAHO 19

Kapela Blaho19 vznikla na základech rozpadnutých se N.D.S (Na Druhé Straně). Blaho19 se pohybuje na vlnách alternativního rocku, hard rocku, někdy zabrouzdá svými procítěnými melodiemi až na samé hranice art rocku..

Slovem provede J. E. Frič, Marek Sobola a Ivoš Krejzek

NN

Narozeniny Nikoho Vol. 6

„Vše tu již bylo. Nikdo Nikoho neviděl. Pravidla jsou vyloučena, změny potvrzeny.“

H R O Z N Ě
S I B Ě R I J A
S Ä M A N N I
NIC MOC KVINTET
HYNKOVY ZÁMKY
YLO AFRICKÝ SLON
ŠPINAVÉ SPODNÍ PRÁDLO
MONGOLOVY MĚSTSKÉ SADY

PIVO, LIMO, VÍNO, KOŘKA
PRODEJ KNIH A CD
WWW.DREVENACIKADA.CZ

16. 11. 2013 od 16:11, S-bar, Olomouc

Potulný dělník

Festival poesie

18. a 19. října 2013

Klub BORO, Křenová 75, Brno
spodniproudy.cz

HERNABAR
HOLATA, BABÁK, FUČÍK, DOLEŽAL
ALEŠ KLÍMA

KAREL VEPŘEK &
CHUDÁK PANÍ POPELKOVÁ

LUCIE RUŠKOVÁ
SLUM

STANISLAV DENK

MOJMÍR VRBA

HARY A HADI

VOJTĚCH LANDA

JAN LAMRAM & SICOMAN

PAVEL ŠUHÁJEK & KLÁRA KOLDFÍKOVÁ

IVAN MOTÝL

PETR HRUŠKA

JIŘÍKOVO VIDĚNÍ

VLADIMÍR JAROMÍR HORÁK

VLNA

JAKOBY NIC

HYNKOVY ZÁMKY

LUKÁŠ BALABÁN

MIKY MARUSJAK & POETIC BAND

BLAHO 19

DOPORUČUJEME NAVŠTÍVIT:

18.-19. října 2013
POTULNÝ DĚLNÍK
Festival (nejen) poesie
Klub BORO, Brno, Křenová 75

18. října 2013
KONFRONTACE - Music festival
STARÁ MYDLÁRNA, Mělník
(festival revivalových kapel)

19. října 2013
ZNOUZECTNOST a další
MANDRAGORA, Brno, Křenová 10

16. listopadu 2013
NAROZENINY NIKOHO VOL. 6
S-Cube, Olomouc

29.-30. listopadu
LES - KRÁKOR RETROSPEKTIVA
II. LET EARS&WIND RECORDS
Klub BORO, Brno, Křenová 75

aktuální programy: spodniproudy.cz
poslech na rádiu: dratak.cz

Tiráž

Uši a Vítr – festival poesie Potulný dělník 2013 • noviny Potulné akademie • s pomocí Boží a přátel společnosti Christiania • adresa redakce: Vetus Via, Poštovská 4h, 602 00 Brno, telefon 723 025 974 • za redakci odpovídá Jaroslav Erik Frič • číslo připravili: Fido a Honza Bartoň • v evidenci periodického tisku pod č. MK ČR E 19773 z 18. 10. 2010 • doporučená cena 20,- Kč